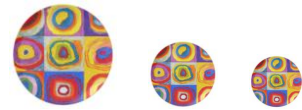

TIHO, SLUŠAJ KAKO RASTE!

Brižno sam birala pšenicu koju ćemo posaditi uoči Božića. Ove godine sam izabrala domaću pšenicu; kažu – ta bi trebala biti još bolja. Planirala sam cijeli tjedan trenutak kad će obitelj biti zajedno. Izabrala sam nedjelju kao taj svečani dan, pripremila sam posudice, pšenicu, zemlju, vodu. Zemlja je već u posudicama, još samo otvoriti vrećicu i posaditi pšenicu.

Ali... čim smo otvorili vrećicu, pšenica je oživjela i iznjedrila nemirne moljce koji su moju "kvalitetnu" pšenicu pretvorili u leteće neprilike. Djeca su ustuknula s nevjericom gledajući u čudu: *što je sad to?* Ja sam počela mahati rukama pokušavajući pohvatati moljce prije nego što se zavuku u sve kutove doma, a zatim sam brižljivo prebirala pšenicu da mi se ne potkrade još moljaca koji su se kao izdajice skrivale između sjemenki – toliko slične pravom zrnu po obliku, veličini i boji. Da, spasila sam što se spasiti dalo, djeca su se već iskreno smijala, suprug je gundao, a ja se nisam predavala, pa ipak je to naš svečani trenutak.

Taj dan kada sam popodne za vrijeme seminara utonula u vježbu kontemplativne molitve pojavila mi se slika tog događaja tako lijepo u jednostavnosti prikazana. Upravo to cijelo vrijeme ja pokušavam dok molim: lovim svoje misli koje se pretvaraju da su pšenica, prepoznajem ih i puštam, smirujem se da razaznam pravo zrno, ono koje će u dubini proklijati.

.....

Pšenica je proklijala, narasla i gustim zelenilom zaokružila Božić.

A ja?

Ja sam je u tišini svog doma strpljivo zalijevala, promatrala i brinula se da ima dovoljno svjetla za svoj rast. Uživala sam gledajući kako je, usprkos svemu, život pronašao svoj put i svaki put bih osjetila Tvoju blizinu i nježno položenu ruku koja bi ukrijepila moju vjeru.

V. T.